

jälle nenda. „Tulle Jummal appi — ütles naene — mis sa nenda kurri olled, home wahhetame ammetid ärra: minna lähhan perrega heinamale, sinna jääd foio perrenae-feks!“ Mehhet olli hea tüf werd sarwe ol, arwas naeste foddust tallitust mángo asjaks ja olli sellega rahhul.

Teisel hommikul — olli laupáwane pá — wöttis naene wikkati ölla peale ja läks perrega heinamale, mees jäi foio tallitama. „No uus perrenaene, ütles naene naerdes, kui warri 2 sammo pitk on, tulleme meie lounale. Et tänna pudru kedetakse ja wärsket woid sisse pannakse, tead ja issege.“ — Esmolt hakkas mees hõlega wõid lõma; agga nattufese aia pärrast tulli jánno peale, ta läks aidast kalja ehk tari toma ja jättis woi kirno keskelt rubba. No kes ta ä wöttab? Parrajast kui ta tari nagga lahti teeb, näeb ta aida ukse peält, et sigga ülle ukse tuppá lähhab. Ta jookseb rutto mäele, et sigga forekirno ümber ei lúffa; agga kui mees appi saab, on firn jubba ümber ja emmis lakkub põrman-

dalt koort. Ta südda saab täis, wöttab paiafogo, annab seale pähhä, juhtub ka hästi hinge kohta, emmis siplib weel nattufe, heidab hinge ja 9 náddalast pörsast on korraga waesedlapsed! Nüüd tulli tal mele, et tari nagga esmolt lahti jäi, jookseb rutto aita, agga — wiimne tilk olli aida alla puggenud. Mis láind se láind.

Ja leidis weel koort ja hakkas ueste wõid lõma. Agga tari rabba ei woi kuwaks jada. Ta lähhab kaewust wet toma, ja et kegi jälle forekirno ümber ei lúffa, wöttab ta kirno kasa ja panneb senniks kaewo rakkade peäle; agga wet wälja wiinnades lúffab ta foggematta sulps! kirno kaewo. Oh palla silk! Mis nüüd tehha? Koor olli kül kaewus wee peäl, agga kust tulleb wõi pudro sisse?

Louna olli warfi ká, woid kül ei olnud, agga piddi ommeti mees pudro keetma, tänna olli jo laupáaw. Mehhihe nággi ette ärra, et nüüd naerdud saab; ja kus weel emmis ja kaks kirno táit koort! Ta läks aita otsma, kas mitte kõhhegilt naese järrelt